

LIST IZLAZI TJEDNO. — GODISNJA REDOVITA PRETPLATA DIN 30, DOBROTVORNA DIN 50. — ZA INOZEMSTVO DIN 60. — OGLASI PO NAROČITOJ TARIFL

GODINA XI.

BRJ 19.

ADRESA UREDNIŠTVA I UPRAVE: ŠIBENIK pp. 17.

RUKOPISI SE NE VRAĆAJU.

BRJ ČEK. RAČUNA 23.121

Šibenik, 9. svibnja 1940.

Više vedrine!

Temejni zakon pristojnoga društva jest, ne pjevati, dok drugi od boli i briga suze lijeva.

Čovječanstvo se danas svija u grčevima raširanim i neizvjesnim. Jasno, da kršćani, a kršćani smo i mi, koji u čovječanstvu ne vide samo veliko društvo od ogromnih brojevaskupina i naroda, nego u njemu gledaju veliku obitelj Božju s Kristom na čelu, ne mogu vesela i nasmijana lica, s pjesmom radosti, prolaziti kroz redove koji pognuće glave tupo gledaju u tajnu sutrašnjega dana. Obitelj je živo tijelo. Radost jednih, radost je svih, kao i žalost jednih, žalost je svih u kući.

To iznosimo i potpisujemo.

Tako je.

Ali, nama se čini, da su, konkretno, u ovim našim danima, glave hrvatskih katolika kod mnogih nekako previše pognuće. Mi ne znamo ni kakvo je pravo stanje stvari danas, a kamo li kakvo će biti sutra i prekсутra. Mislimo da to malo ko i zna, jer, stalno je, da je samo promjena stalna. Ne kažemo da se čelo mora uspraviti radi toga, jer bismo bili svijesni izlaza i to sretnoga izlaza iz ovoga zapletaja, ali podcrtavamo, da je kršćanski, i u najtežim časovima, događajima vedro u oči gledati.

Prošlost je vidjela mnogo teških časova. Bilo je dana mučnih i krvavih, kada se činilo da je svemu kraj. Čovječanstvo kao cjelina, a naš narod kao dio te velike cjeline, prošlo je razdoblja jačana i bolna; bilo je lomova i prepada, ali je bilo i dizanja i ustajanja.

Zdvajati, to nije muški, a najmanje kršćanski. Ili ne vjerujemo da je gore »Oče naš«. — Nedavno mi je jedan vrlo ugledni gospodin u razgovoru o teškim krizama koje proživljujemo rekao ovo: Dragi prijatelju, ja vjerujem, da ipak iza svih ovih događaja stoji Gospodin Bog, koji kuša, ali ne ubija.

Iza ovih dana mogu doći nova vremena s novim ljudima, a za to mi i molimo; rasap onoga što je trulo i bezvrijedno, ali, o kakvom uništenju svega što je zdravo i dobro, nikako i nikada, jer to ima za sobom garanciju Neba kroz sve duge vjekove i vremena.

Ovakvi pogledi su za nas i u našim očima jedino dobri i zdravi. A to ima za sobom i svjedočanstvo prošlosti. Mislimo da je riječ o kršćanskoj vedrini vrlo potrebna.

Još se nije dogodilo da je propao ijedan narod koji nije htio propasti. Povijest bilježi postanak i ne-

Novi poziv Sv. Oca Pape

Da se rat ne proširi i da svijet radi za mir!

Sv. Otac Papa Pio XII. u propovijedi, što ju je održao 5. t. mj. tokom svečanosti, priredene u bazilici sv. Marije supra Minerva u slavu sv. Katarine Sijenske i sv. Franje Asiškoga, istakao je vrline ovih dvaju nebeskih zaštitnika Italije. Zatim je pozvao vjernike, da se mole za milost ovih svetaca, kako bi se povratilo mir svijetu.

»Ovaj čas — rekao je uglavnom Sv. Otac Papa Pio XII. — za sve je čas molitve, za velike i male, sretne i nesretne, čas molitve i priznavanja pomoći svetih. U času, kad je vijavica rata, koja je iz bila iz dubine strasti i egoizama ljudskih, zahvatila plemenite narode u borbama na kopnu, moru i u zraku; u času, kad tuđnji podmkla vijavica i ugrožava onu stranu preko Alpa; u tom času Svevišnji Bog, od koga zavise carstva i koji jedini podiže i obara prijestolja te čini uzaludnim nacerte naroda, obraća Svoje poglede o vamo dolje, da bi vidio, da li nema čovjeka, koji razmišlja o tolikim razevinama i rastužuje se zbog toga te je spre-

Aktuelni problemi

Više katoličkoga ponosa! Više odlučnosti u obrani Božjih prava!

Donosimo u cijelosti govor zagrebačkog nadbiskupa preuzv. g. dra Alojzija Stepinca, što ga je održao 28. IV. prilikom jedne proslave katoličkoga daštva u Virovitici:

»Katolička dačka omladino! Katolička Crkva nije nikada propustila podsjećati čovjeka na njegovo ništavilo. Ona mu svake godine posiplje glavu pepelom uz riječi, kojima je Bog izrekao sud nad Adamom nakon pada: »Prah si i u prah ćeš se pretvoriti!« (Gen. 3, 19). Ali ona mu isto nikada ne prestaje dozivati u pamet njegovo dostojanstvo: »Omnem enim filii Dei estis! Jer ste svi sinovi Božji!« (Gal. 3, 26).

Zalosna je činjenica, da čovjek rado zaboravlja na jednu i drugu istinu. Zaboravlja, da je prah, te bi htio često da se digne i iznad samoga Boga. O tome svjedoči čovjek našega doba, kad misli da je gospodar i samome Bogu zato, što mu je — recimo — nakon toliko truda i muke uspjelo, da se digne avionom u zrak. A neće da misli na svoju mizeriju, kako ga je Bog ponizio i prije nego je mislio, kad se pred tim svojim avionom mora

man pružiti ruku Pravdi, koja priziva mir.

Isuse Svemoćni! Kralju Vjekova, koji izabra mjesto, u kojemu se nalazi Tvoj zastupnik, obrati blagonaklone poglede na ovaj narod i na ovu zemlju, koju voli; ovu zemlju, okupanu u krvi doglavnika Tvojih, apostola i tolikih mučenika, posvećenu djelima i vrlinama tolikih Tvojih zastupnika! Čuj našu molitvu! Slavi pobjedu u svijetu, o Bože vojska! Neka ovaj mir, koji Tvoje srce pruža Italiji, ovaj mir koji daje Tvojim apostolima i koji mi proživljavamo za sve ljude, neka taj mir ude u narode, narode razdvojene zaboravom Tvoje ljubavi te obuzete srdžbom i osvetničkim duhom!»

Ovaj govor Sv. Oca, koji sadrži topli poziv svijetu, da radi na miru i sprečavanju, da se sukob još više proširi i pojača na vidnom mjestu donesen je skoro u svim svjetskim novinama. Svi pariški listovi tom prilikom ističu, da je oduševljeni pljesak pozdravio i dočekao riječi Sv. Oca Pape u prilog svjetskome miru.

skrivati u dubinu zemlje poput krta, ako hoće da spasi goli život. Tko da ne pomisli na riječi Kristove: »I ti Kafarnaume zar ćeš se do neba podići? Do pakla ćeš sići!« (Mt. 11, 23).

No čovjek zaboravlja i drugu istinu. Zaboravlja, da po vjeri u Krista, kao dijete Božje, nadilazi dostojanstvom i najveće plemstvo zemlje. »Deo servire, regnare est! Bogu služiti znači kraljevati! (Or. Missae).

Puštam danas po strani onu prvu istinu. Kadgod se bude čovjek kušao dići mimo Boga i iznad Boga, neminovno će ga stići riječ Kristova koja je u isti mah i čin: »Koji se povisuje ponizit će se!« (Luc. 14, 11). Želim danas svratiti vaše poglede na drugu istinu i na loše posljedice koje proizlaze iz zaboravljanja ove istine. Svi ste sinovi Božji! To je činjenica koju toliko naglašuje apostol naroda sv. Pavao. Što bi iz toga moralo po naravi stvari izvirati? Katolički ponos! Ne mislim reći onaj ponos, koji graniči s ohološću. Kao da je to naša zasluga što smo tako visoko uzdignuti. Mislim onu živu svijest, koja bi nas morala uvijek

stanak država, bilježiji pojave i smrti naroda, ali povijest ne bilježi smrti jednoga naroda koji bi protiv svoje vlastite volje bio uništen i brisan. To je apsolutno nemoguće. Ko to zna, taj može vedro gledati i danas, pa oblaci bili crniji od tame pakla.

I zadnji naš čovjek znađe u čemu je uglavnom uzrok današnjim zapletajima. Jest, doći će do izražaja nesređena društvena pitanja, koja more sve unaokolo, ali, danas je borba za prvenstvo dvojice velikih, od kojih jedan hoće da bude prvi, a drugi to

teškim okom gleda. Mi znamo da je ljudski život vrlo složen, pa trzaji jednih izazivlju trzaje i kod drugih. To je jasno. Ali, da, opet, treba spustiti sva jedra, povući vesla, dignuti i dro, izvući kormilo, prekriziti ruke, pa se pustiti sudbini u sigurnu smrt, to apsolutno ne. To mornari ne čine nigdje i nikada.

Više mužkosti i kršćanske vedrine!

Hrvatski je narod bio komadan i klištren. Bio je ubijan i razapinjan. Nazor pjeva o Zvonimirovoj lađi —

prožimati, da smo u najintimnijem odnosu s Bogom; u odnosu kakav postoji između dobrog, mudrog, bogatoga, onoga oca i djeteta, koje bi morala prožimati samo jedna volja, da nikada ne povrijedi oca; samo jedna misao, da mu služi na čast; samo jedna želja, da baštinu od oca obećanu ne raspe sa razvrznicama poput rasipnog sina; samo jedna odluka, brani čast i dostojanstvo svoga oca.

Tako bi moralo biti po naravi stvari, ako uočimo što smo mi ljudi, nakon što nas je Krist otkupio svojom krvlju i uzdigao tako visoko, kako nas nije kadar nitko na ovome svijetu. A kako stvarno stoji danas? Mnogi su već davno odbacili svoje katoličko ime i uvjerenje. Više im imponira unosna ženidba s inovjerkom ili rastavljenom nego li ostati vjeran Kristu i zakonu Njegovom, kao nekada Eza-ovu zdjela leće, kad je prodao svoje pravo prvorođenstva. Više im imponira jedno namještenje od danas do sutra, nego li ostati katolik i kršćanin i sačuvati vječnu baštinu neba, obećanu sinovima Božjima. Više im imponira jedan vikač, koji ni sam ne zna što hoće, nego li Isus Krist, Učitelj svijeta. Više im imponira biti pristaša ideologije, koja propovijeda nasilje i donosi smrt, nego li pristaša evanđelja Kristova, koje je jedino u stanju osigurati mir i poredak u svijetu.

Drugi se ponašaju tako, kao da bi izgubili na ugledu, ako bi se otvoreno priznali katolicima. Smatraju, da bi izgubili u očima svijeta, ako bi više jednom u godini došli k svetoj misi. Smatraju, da bi izgubili na ugledu, ako bi ih se vidjelo pokleknući pred Kristom u svetom sakramentu ili u ispovjedaonici. Smatraju, da bi njihovi književni produkti gubili na vrijednosti, kad bi bili prožeti katoličkim duhom. Smatraju, da bi se umanjila njihova reputacija umjetnika, učenjaka, kad bi se otvoreno priznali katolicima.

Katolička dačka omladino! Više katoličkog ponosa u životu! To je potreba našega vremena! Nemate se čega sramiti! Djeca ste jednoga, velikog, neizmjerne, sveznajućeg, svemogućeg, dobrog Boga! Sinovi ste Crkve, koja je dala svu istinsku prosvjetu Europi i svijetu! Kad bi ove nesrećom nestalo, pao bi svijet u gore ropstvo nego je bilo ono prije Krista. Ako se Europa još ponosi svojom kulturom, svoju pravu i istinsku kulturu ima da zahvali Kristu i Crkvi Njegovoj!

Upravo našem vremenu, vremenu krvavog rata, vremenu razaranja i ubijanja dobro pristaju riječi velikog umnika svetog Augustina, kad govori o razorenju Rima u vrijeme Alarika:

hrvatskom kraljevstvu — slomila se, prigula se, al' još tu je. Uza svu buku valova i tresku o oštre hridi, na žalu je, al' još tu je.

Na koncu, ako ćemo otvoreno govoriti, zašto bi Hrvati morali zdvajati! ...

Irsko uživa svoj mir. Tako nije bilo u prošlim vremenima. Samostalna Irsko država to može, jer je svoj na svomu, jer je samostalna, t. j. stoji sama o sebi.

Irsko prošlost uči putu slobode.

Junior

Širom svijeta

NOVE NIZOZEMSKJE OBRAMBENE MJERE. Nakon glasila o mogućnosti nje-mačke munjevitice navale na zapadnoj fronti nizozemska vlada pozvala je pod oružje još nekoliko hiljada ljudi i do daljnje obustavila sve telefonske i telegraf-ske veze s ostalim zemljama. Nadalje je odredila zatvaranje kanala Rajne i Meuse u jugoistočnoj Nizozemskoj, koji su glavna veza s Njemačkom i Belgijom. Ovi se kanali nalaze u najutvrđenijem području Nizozemske. Ukinuti su dopusti u vojsci, mornarici i avijaciji, te čak i u industriji. Ove brze obrambene mjere prouzrokovane su opasnošću, da bi neutralnost Nizozemske mogla biti povrijeđena. Nizozemska vlada je smatrala potrebnim, da na ovaj način jasno pokaže svoju odlučnost, da se brani.

BORBA ZA NAKLONOST BALKANA. Balkanske države danas su u središtu međunarodnih napora, da ih se okrene bilo protiv Londona bilo protiv Berlina. Zaraćene velevlasti se uzajamno optužuju, da i jedni i drugi pripremaju novo ratište na Jugoistoku Evrope. Čini se, da se ovom kampanjom hoće da prikriju prave namjere na drugim frontovima. Njemačka štampa objavljuje, a London i Pariz poriču telefonski sporazum Chamberlain-Reynaud o operacijama savezničkih četa na Jugoistoku Evrope, koje bi imale početi 20. t. m.

RAT U NORVEŠKOJ. Poslije povlačenja savezničkih četa iz Južne Norveške vode se ogorčene borbe u području Narvicka. Pritisak saveznika kod Narvicka se pojačao. Nijemci stalno šalju u Narvick pojačanja avionima. Norvežani još uvijek daju otpor između Rørosa i Sterena. Norveške pak čete iz Namzosa marširaju prema sjeveru, kako bi se pridružile savezničkim četama. Inače se u cijeloj Norveškoj vodi četnički rat.

NAPADAJI OPOZICIJE NA BRITANSKU VLADU. Chamberlain je u Donjem Domu, nakon što je objasnio, zašto su britanske čete povučene iz Južne Norveške, pozvao sve stranke, da pomognu vladu. Zastupnici radničke i liberalne stranke te Lloyd George oštro su kritizirali vladu i tražili, da ona preda ostavku. Chamberlain je ipak u noći 9. t. m. nakon vrlo uzbudljive rasprave dobio povjerenje Donjeg Doma s 281 glasom, dok ih je 200 glasalo za nepovjerenje vladi. Ovo je najmanja većina, koju je dosad imala nacionalna vlada. Od strane opozicije padali su poklici: »Podnesite ostavku!»

RUSKI JEZIK U NJEMAČKIM ŠKOLAMA. U njemačkim višim školama uveden je kao drugi obvezatni strani jezik ruski jezik.

PREKO 2 MILIJUNA BRITANSKIH VOJNIKA POD ORUŽJEM. Britansko carstvo ima dva milijuna vojnika pod oružjem, ne računajući ratnu mornaricu i posadu s trgovačkih brodova te zrakovodstvo. Prosječna starost vojnika u britanskoj vojsci je 26 godina. Velika množina dobrovoljaca, koji su stariji po godinama, neprestano se prima u vojsku. Od tri prijavljena obično su dva sposobna za vojsku.

na. Doprijeviš do svetosti drugim putem negoli Pelletier ne može se sumnjati, da je i ona, unutrašnjom zadovoljstvom i mrcvarenjem duha i udova, u zajednici s Raspešim Bogom, spasila toliko duša, koliko ih je mogla da spasi žena najveće pobožnosti i ujedno najdjelotvornije ljubavi. Ovo je bila jedna od najljepših tajna Gemminih, tajna, koje su ostale između nje i njenog božanskog Učitelja u onom duševnom divnom obraćanju, po kome joj je Gospodin htio da bude širokogrudan višim milostima i odlikama, da ju je učinio sličnom samoj sv. Katarini Sjenskoj utisnuvši u njeno slabašno tijelo pet rana svoga raspeća, te učinivši da osjeća, kako se to doznaje iz životopisa, što ga je napisao njen duhovni vođa otac German od sv. Stanislava, sve boli njegove muke, bičevanje, krunisanje trnovom krunom, pak i istu smrtnu borbu na drvetu Križa.

Rodivši se 1878. u jednom odlomku Luke, u Kamiljanu, živjela je za 25 godina najprije unutar domaćih zidina, a zatim unutar zidina jedne gostoljubive dobre obitelji. Oči

Svečano proglašenje dviju novih svetica

Kako javlja agencija »Stefani«, Sv. Otac Papa Pio XII. je na Spasovo 2. t. m. izvršio svečanu kanonizaciju blažene djevice Gemme Galgani i blažene Marije Pelletier. Sv. Otac Papa izvršio je ove prve kanonizacije, otkad je Papom, u bazilici svetoga Petra, koja je sva svjetlucala bogato iskičena za ovu svečanost. U svečanosti je sudjelovao velik broj kardinala, prelata, vatikanskog plemstva i ogromno mnoštvo vjernika i poklonika iz Italije i inozemstva. Velika kupola bila je ukrašena divnim sagovima, na kojima su se nalazile slike čudotvornih djela ovih dviju novih svetica. Oko prijestolja Sv. Oca Pape nalazile su se klupe, u kojima su bili kardinali, visoki prelati, nadbiskupi i biskupi. Nešto dalje nalazila se tribina, na kojoj je bila rimska aristokracija. Opaženi su bourbonski prinčevi obiju Sicilija, Princeza Saksonska, Princeza Bavarska, Princ Chiggi, veliki meštar malteških vitezova.

U 8.15 sati ušla je u baziliku Svetoga Petra procesija sa Svetim Ocem Papom, koji je bio okružen s pedeset biskupa i nadbiskupa, članova Svetoga Kolegija. Sv. Otac Papa sjedio je na gestatorskoj stolici, koju su nosili sedijari. Na glavi je imao zlatnu mitru, a u ruci, kao i svi drugi člano-

Budite apostoli svoje sredine!

Oružje apostolata

II.

PRIMJER

Neki misle, da se apostolat sastoji u pouci, u širenju kršćanskih ideja, pomoću govora, konferencija ili i običnih razgovora. To je krivo mišljenje. Pouka je samo sredstvo apostolata; nije apostolat.

Isus Krist, prije negoli je uzašao na nebo, ukoliko je ponovio i naglasio poziv svojih apostola te im kazao: »Bit ćete mi svjedoci u Jerusalemu i po svoj Judeji i Samariji i do kraja zemlje«.

Tu je označena bit apostolata; svjedočiti za Krista, to jest za istinu njegove nauke, za svetost njegova zakona.

Ovo pak svjedočanstvo kršćanin može da daje svojim ponašanjem, još prije negoli riječju. Evo apostolata primjera.

Ovo je apostolat, koji su prvenstveno vršili prvi kršćani te su s njim uspješno obratili veoma mnogo pogana, od kojih su neki pripadali višim krugovima. Glasovito je obraćanje poganskoga filozofa Justina, koji je kasnije postao mučnikom Kristovim. On sam piše, u svojoj glasovitoj Apologiji kršćanstva: »Ja, koji sam onda uživao u naukama Platonovim, slušao sam strašne klevete protiv kršćana, ali gledajući ih neustrašive noći smrti i svega onoga, što se smatra strašnim, mislio sam u sebi, da je nemoguće, da bi oni vodili život zločinaca i podavali se grješnim nasladama. Tko je oduševljen za naslade, tko pretjerava i nalazi slast, da se hrani ljudskim mesom, kako može da voli smrt, kad mu ona otimlje ono, za čim on najviše žudi? Ne će li naprotiv pokušati svim sredstvima, da produži svoj zemaljski opstanak i izmakne vlastima radije negoli da optuži samoga sebe i preda se u naručaj smrti?«

Justin je dakle upoznao istinu kr-

vi procesije, zapaljenu svijetom. Kada je ušao u baziliku, Sveti Otac je izišao sa stolice i kleknuo pred kapelom Svetoga Sakramenta, zatim stao pred oltar, a potom sjeo na svoj veliki prijesto. Tada je počela ceremonija kanonizacije. Sa svoga prijestolja Sv. Otac Papa izgovorio je formulu, kojom je dvije Blažene proglasio novim sveticama rimske Crkve.

Kada je Sveti Otac Papa proglasio dvije nove svetica, ogromno mnoštvo svijeta dugo je pljeskalo, dok su sva zvana zvonila s bazilikom sv. Petra. Ovom zvonjenju pridružila su se i zvona svih rimskih crkvi, pozdravljajući radosno nove svetica.

U crkvi se međutim svečanost nastavila pontifikalnim Te Deumom. Sveti Otac Papa Pio XII. u svom govoru upozorio je na ogromnu razliku između vršina novih svetica i niškosti našega vremena, koje radi zemaljskih zadovoljstava zaboravlja čak i dužnosti srca. Usljed toga dolazi do staleške zasljednosti, među narodima nestaje ona veza, koja treba da ih ujedinjuje u božanskoj ljubavi. Rat je posljedica takvoga stanja, rekao je Sveti Otac Papa, i pozvao ljude, da dignu oči k nebu i da se pomole novim sveticama, da i one traže božansku milost za sve narode.

ščanstva po ponašanju kršćana. I sudio je kao dobar filozof; jer se svaki uzrok poznaje po učincima, kao što se svako stablo poznaje po plodovima.

Uistinu dobro ponašanje kršćana je dokaz zbilje, činjenica, da je vjera Kristova dobra. To vrijedi kao da se kaže: to je apostolat.

I to je apostolat osobito moćan i uvjerljiv; jer će uvijek biti istinito ono, što se kaže u poslovici: riječi nas pokrenu, ali primjeri vuku.

MOC PRIMJERA

Ova psihološka moć primjera osniva se na osobitim zakonima, koje će biti dobro spomenuti.

Prvi zakon je, da istina ulazi u našu pamet preko sjetila. Osjetljive, vidljive stvari imaju stoga na naš duh veću moć negoli apstraktne istine i dobro smisljeni sudovi i zaključci. Primjer pak čini vidljivom istinu, koja se, na neki način, utjelovljuje u osobi i činjenicama.

Moramo dodati, da primjer govori najživljem i najosjetljivijem sjetilu: vidu. Ne uzvisuje li zato pedagogija intuitivnu (zornu) metodu? E pa dobro, primjer je divna intuitivna lekcija.

Drugi psihološki razlog je u našem nagonu nasljedovanja. Kao što se zijeve, kad vidimo druge, da zijevaju, tako, kao da smo pokrenuti od nekoga nevidljivog nutarnjeg mehanizma, vrši se djelo, dobro ili zlo, koje vidimo, da vrše drugi. Ne govori li se o pošasti primjera?

Vrlo važan razlog čini nam se i ovaj: primjer je nijemi govor uvjerenih osoba. A uvjerenje rađa uvjerenje, kao što suze izvlače suze.

Napokon primjer je kao slatki poziv, tiha pobuda, koja se spontano upravlja

drugima, a da se ne namećemo za učitelja i suca, a da ne povrijedimo ničiju osjetljivost i pustimo svu onu slobodu, što je svima tako mila.

Radi svih ovih razloga svjedočanstvo primjera obično je moćnije negoli svjedočanstvo riječi. Koliko se duša obratilo primjerom dobrih kršćana!

Da navedemo jedan nedavni slučaj, koji je mnogima poznat: obraćanje Oca Augustina Gemelli, rektora katoličkog sveučilišta u Milanu, koji je u mladosti svojoj vojevao u redovima socijalizma. Providnost se poslužila primjerom jednoga druga, Ljudevita Necchi, koji je danas Sluga Božji. Ta dva mladića nađoše se skupa na sveučilištu u Paviji, kao studenti medicine, a nato u vojničkoj bolnici sv. Ambroza u Milanu kao vojnici-bolničari. Baš u ovoj bolnici — koja je danas sjelo Sveučilišta Presvetoga Srca, kome je Gemelli rektor — dogodilo se obraćanje. A prvo sjeme je bilo bačeno u dušu obraćenika izglednim ponašanjem Necchi-a. Čitamo u životopisu ovoga, da je Gemelli sumnjao u iskrenost svećenika i katolika. Zivuci u blizini Necchi-a, koji je bio gorljivi i borbeni katolik, htio je, da prouči njegovo ponašanje u svemu i po svemu.

Jedne večeri reče mu: »Čuj, Necchi, sutra, kad ustaneš, dođi, da me probudiš. Znatiželjan sam, da vidim, što ideš, da činiš. Hoću da i ja dođem s tobom.«

»Dođi slobodno«, odgovori Ljudevit.

Ujutro unidoše skupa u kapelu, i Gemelli ostane u dnu, kod vrata, skrštenih ruku, da promatra. Svećenik je čitao sv. Misu: časne sestre, klerici-vojnici i Ljudevit pričestije se.

Gemelli, nakon Mise, izašao je s drugom pretvarajući se hladnim i ravnodušnim. A uistinu je bio ganut i uzbuđen. Nastavi svojom istragom slijedećih dana, a da nije dao, da se tko tome dosjeti. Sveukupni utisak bio je silan i postade predmetom razmišljanja.

Od tada pobudne riječi Necchi-a, koje je oplodila milost Božja, sve dublje su prodirale do dubine već uzbuđene duše njegova druga, dok ga nijesu konačno predobile za Boga. (V. Pio Bondioli: *Vita e Pensiero*, Milano, gl. IX. str. 250—251)

M. DELLY: SAKRIVENI MILIJUNI. Roman, preveo s francuskoga L. Perinić, naklada Knjižnice Dobrih Romana, Zagreb, Trg Kr. Tomislava 21. Naslojna slika V. Miloslavjevića. Strana 164. Cijena Din. 25, uvez Din. 10 više. — Savremena francuska spisateljica M. Delly pogodila je svojim romanima onakav način pričanja i odabrala onakove sadržaje, kakove svijet najvoli, pa je stekla golemi broj čitača, ne samo u svojoj domovini, nego i u drugim narodima. U sam hrvatski jezik prevedeni su već njezini romani »Dva srca«, »Bijela mačka«, »Tajna rijeke Lutzeta« i dr., a sada još »Sakriveni milijuni«. I taj novi roman ima sva obilježja autoričina pera: lagano pričanje, zanimivi zaplet i lijepi sadržaj: a sredina, u kojoj se radnja odigrava, ovaj su put savremeni raznih nazora na svijet, iz čega nastaju izvjesne predrasude i čitavi zaplet romana.

lukavštine sotone te se oslobodi nečuvene silovitosti paklenih nasrtaja. To je jedno od njenih najljepših obilježja, jer nam je dokazom, da sve ono, što je u njoj čudesna, nije samo dobrovoljni dar Božji i plod Njegove osobite ljubavi prema njoj, već i trudom postignuti uspjeh i krvava pobjeda. U ovom čudesnom svijetlu ukazuje nam se Gemma Galgani, po izbor patnica i mučenica, na koje glavu je Sv. Otac Papa ovih dana postavio namjesto trnove krunu krunu svijetla i slave.

To su čudesne pojave žena, koje će odsad svi naraštaji skupa s Crkvom zvat *»sveticama«*. Neka njihova ljubav naprama Bogu i bližnjemu sjeti današnja nemirna stvorenja, koja živu na ovom svijetu, koji je nezalost, većim dijelom, zaboravio sve ono, što je dužnost i zapovijed evanđeoske ljubavi, kako je ovaj dvostruki put, na kojemu su očistile i dotjerale svoj život ove dvije svete duše, jedni, želimo li, da s Isusom uzađemo k blaženstvu, koje više nema kraja.

